

CASEY McQUISTON

ROȘU,
ALB &
SÂNGE
ALBASTRU

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU MACOVESCU

CORINT
BOOKS
—2020—

UNU

PE ACOPERIȘUL CASEI ALBE SE AFLĂ O BUCATĂ DE LAMBRIU desprinsă de la fereastra solariului, ascunsă privirilor într-un colț al Promenadei. Dacă o lovești ușor în locul potrivit, se desprinde suficient de mult ca să găsești un mesaj scrijelit dedesubt, scris cu vârful unei chei sau poate cu un cuțit de deschis scrisori furat din Aripa de Vest.

În istoria secretă a Primelor Familii – o lume izolată a bărbelor ce jură discreție absolută sau altfel moare – nu se știe exact cine a scris mesajul. Singurul lucru de care oamenii par siguri este că doar fiul sau fiica unui președinte ar fi fost suficient de cutezători ca să vandalizeze Casa Albă. Unii jură că Jack Ford¹ a fost făptașul, cu discurile lui cu Jimi Hendrix și camera sa cu mansardă, în care fuma noaptea târziu. Alții susțin

¹ Fiul lui Gerald Ford, al treizeci și optulea președinte al Statelor Unite ale Americii (1974-1977) (n. red.).

că a fost Luci Johnson¹, care avea o fundă groasă în păr. Dar nu contează. Mesajul rămâne acolo ca o mantră secretă pentru cei suficient de abili ca să-l găsească.

Alex a descoperit mesajul în prima săptămână de când stătea acolo. Însă nu a spus nimănui cum a făcut-o.

Scrie:

REGULA #1: SĂ NU FII PRINS

Dormitoarele din Est și Vest de la etajul al doilea sunt în general rezervate Primei Familii. La început au fost gândite ca un dormitor uriaș de protocol pentru vizitele făcute de marchizul de La Fayette în timpul administrației Monroe, însă au fost separate în cele din urmă. Alex are dormitorul din Est, aflat în fața Sălii Tratatelor, iar June îl folosește pe cel din Vest, de lângă lift.

Când au crescut în Texas, camerele lor aveau aceeași configurație, pe ambele părți ale coridorului. Pe atunci îți dădeai seama ce ambiții avea June după posterul lipit pe perete. La doisprezece ani avea tablouri în acuarelă. La cincisprezece ani, calendare ale lunii și grafice cu cristale. La șaisprezece ani, articole tăiate din *The Atlantic*, un steag al Universității Texas din Austin, Gloria Steinem², Zora Neale Hurston³ și fragmente din lucrările lui Dolores Huerta⁴.

Camera lui Alex era mereu aceeași, umplându-se doar din ce în ce mai mult cu trofee pentru lacrosse și mormane de

¹ Fiica lui Lyndon Baines Johnson, al treizeci și șaselea președinte al Statelor Unite ale Americii (1963–1969) (n. red.).

² Jurnalistă și promotoare a drepturilor femeii (n. red.).

³ Autoare, antropolog și cineast american (n. red.).

⁴ Lider sindical și militantă pentru drepturile civile în America de Nord (n. red.).

cursuri pentru admiterea la facultate. Pe toate se așterne praful în casa pe care încă o au. De când au plecat la Washington, Alex a purtat mereu la gât un lănișor – ascuns privirilor – cu cheia de la casă.

Camera lui June, aflată în capătul holului, este de un alb strălucitor cu nuanțe de roz-pal și verde, fotografiată de revista *Vogue*. S-a inspirat din revistele de design interior ale anilor '60 pe care le-a găsit într-una din camerele din Casa Albă. Camera lui Alex a fost camera lui Caroline Kennedy¹ și apoi biroul lui Nancy Reagan². Alex a lăsat ilustrațiile cu peisaje din natură așezate simetric deasupra canapelei, dar pereții roz ai Sashei³ Obama sunt acum de un albastru-închis.

În general, copiii președintelui, cel puțin în ultimele decenii, nu au locuit la Casa Albă după vârsta de 18 ani, dar Alex a început facultatea în Georgetown în ianuarie, când mama lui a depus jurământul, și nu avea sens să fie trimiși agenți de pază în cine știe ce garsonieră pe care ar fi închiriat-o. June a venit în acea toamnă de la Universitatea din Tampa. Nu a spus-o niciodată, dar Alex e convins că s-a mutat ca să stea cu ochii pe el. June știe mai bine ca oricine cât de mult îi place lui Alex să fie atât de aproape de acțiune și a trebuit să-l scoată cu forța din Aripa de Vest de mai multe ori.

În spatele ușii dormitorului, Alex poate să stea pe pat și să pună un disc cu Hall & Oates, și nimeni nu-l aude fredonând pe piesa „Rich Girl” ca și tatăl lui. Poate să-și pună ochelarii de citit despre care tot insistă că nu are nevoie. Poate să facă ghiduri de studiu minuțioase cu bilețele de diferite culori. Nu o să fie cel mai tânăr congressman din istoria modernă fără să

¹ Fiica fostului președinte John F. Kennedy (n. red.).

² Soția fostului președinte Ronald Reagan (n. red.).

³ Fiica fostului președinte Barack Obama (n. red.).

depună un mare efort, dar nimeni nu trebuie să știe cât de mult se zbate sub apă. I-ar scădea vertiginos statutul de sex-simbol.

— Bună! se aude o voce în prag, iar el ridică privirea din laptop și o vede pe June venind tiptil în cameră cu două iPhone-uri și un teanc de reviste la subraț, și cu o farfurie în mână.

June închide ușa în spatele ei cu piciorul.

— Ce ai mai furat azi? o întreabă Alex, dând la o parte stiva de hârtii de pe pat.

— Gogoși asortate, îi răspunde June pe când se suie în pat.

June poartă o fustă office, o pereche de pantofi roz cu botul ascuțit și fără toc, iar el își imaginează deja articolele din revistele de modă de săptămâna viitoare: o poză cu ținuta ei de azi, o introducere la un articol plătit despre pantofi fără toc pentru femeile de carieră.

Alex se întreabă ce a făcut June toată ziua. A pomenit de un articol pentru *Washington Post* sau o ședință foto pentru blogul ei? Sau amândouă? Nu reușește niciodată să țină pasul.

June trânteste mormanul de reviste pe cuvertură și deja începe să le răsfoiască.

— Îți aduci contribuția la menținerea în viață a tabloidelor americane?

— De aia am o diplomă în jurnalism, spune June.

— E ceva interesant săptămâna asta? o întreabă Alex, întinzându-se după o gogoșă.

— Să vedem. *In Touch* spune că... mă văd cu un model francez?

— Și așa e?

— Aș vrea eu! Mai dă câteva pagini. Uite, de tine zic că ți-ai albit fundul.

— Asta chiar e adevărat, spune Alex mestecând o gogoșă cu ciocolată și pudrată cu zahăr.

— Mă gândeam eu, i-o întoarce June fără să ridice privirea.

După ce răsfoiește aproape toată revista, o pune la fundul grămezii și continuă cu *People*. Dă pagină după pagină cu un aer absent – cei de la *People* scriu doar ce le zic agenții de presă. Plictisitor.

— Nu prea se întâmplă mare lucru săptămâna asta... Oh, sunt un indiciu într-un rebus.

Lui June îi place să urmărească tot ce scrie presa de scandal despre ei, ceea ce o amuză și o enervează deopotrivă pe mama lor, iar Alex e suficient de narcisist să o lase să-i citească cele mai importante articole. De obicei sunt fabulații sau pur și simplu texte oferite de către departamentul lor de presă, dar uneori sunt bine-venite pentru a contracara o bârfă ciudată și neplăcută. Dacă ar avea de ales, Alex mai degrabă ar citi online sutele de povești scrise de fani despre el, o versiune exagerată a lui, cu un farmec devastator și o energie incredibilă, dar June refuză cu obstinție să i le citească cu voce tare, indiferent cum ar încerca să o momească.

— Citește din *Us Weekly*, o roagă Alex.

— Păi... June o scoate din morman. Oh, uite, suntem pe copertă săptămâna asta!

Îi arată coperta lucioasă unde este o poză cu ei doi într-un colț, June are părul prins în creștetul capului, iar Alex arată un pic amețit, dar tot arătos, cu maxilarul lui proeminent și părul creț și negru. Sub poză e scris titlul cu litere galbene îngroșate: NOAPTEA DE POMINĂ A COPIILOR PREȘEDINTEI ÎN NEW YORK.

— Oh, da, ce mai noapte de pomină! remarcă Alex, reze-mându-se de tăblia înaltă din piele a patului, ridicându-și ochelarii pe nas. Două discursuri importante. Nimic nu e mai sexy decât cocteilurile cu creveți și o oră și jumătate de discursuri despre emisiile de carbon.

— Scrie aici că ai avut un fel de întâlnire cu o „brunetă misterioasă”, citește June. „Deși imediat după gală Prima Fiică a fost dusă cu limuzina la o petrecere exclusivistă la care au participat multe vedete, atrăgătorul Alex, în vârstă de 21 de ani, a fost fotografiat în timp ce intra pe furiș în hotelul W, ca să se vadă cu o brunetă misterioasă în apartamentul prezidențial, de unde a plecat în jur de ora patru dimineață. Surse din cadrul hotelului ne-au dezvăluit că au auzit toată noaptea gemete din cameră și se pare că bruneta nu ar fi nimeni alta decât... *Nora Holleran*, nepoata de 22 de ani a vicepreședintelui Mike Holleran și al treilea membru al trioului de la Casa Albă. Oare cei doi sunt din nou împreună?”

— Da, mormăie Alex, iar June oftează. N-a trecut nici măcar o lună. Îmi datorezi cincizeci de dolari, scumpo.

— Stai așa. Chiar a fost Nora?

Alex se gândește la săptămâna de dinainte, când s-a dus la Nora în cameră cu o sticlă de șampanie. Avuseseră o scurtă aventură cu un milion de ani în urmă în timpul campaniei prezidențiale, ca să nu mai amâne la nesfârșit inevitabilul. Aveau șaptesprezece și optsprezece ani, și erau blestemați din start, fiecare fiind convins că era cea mai inteligentă persoană din cameră. De atunci Alex a fost de acord că Nora este 100% mai deșteaptă decât el și prea isteată ca să fi fost vreodată iubita lui.

Însă nu e vina lui că presa nu poate s-o lase baltă. Că le place la *nebunie* ideea că sunt împreună de parcă ar fi o versiune modernă a celor doi Kennedy. Așa că dacă el și cu Nora se mai îmbată uneori într-o cameră de hotel, se uită la serialul *Viața la Casa Albă* și gem tare la perete ca să le dea subiecte tabloidelor indiscrete, chiar nu e vina lui. Pur și simplu vor să se distreze de pe urma unei situații neplăcute.

E un avantaj și că Alex o mai fraierește pe soră-sa.

— Poate, îi spune, rostind încet vocalele.

June îl lovește cu revista de parcă e un gândac scârbos.

— Ai trișat, nesuferitule!

— Pariul e pariu, îi spune Alex. Am zis că dacă mai apare o bârfă nouă într-o lună, îmi datorezi cincizeci de dolari. Accept plata prin Venmo¹.

— Nu-ți dau nimic, pufnește June. O s-o omor când ne vedem mâine cu ea. Apropo, cu ce te îmbraci?

— Unde?

— La nuntă.

— A cui nuntă?

— *Nunta regală*, îi spune June. Din Anglia. E aproape pe fiecare copertă pe care ți-am arătat-o.

Îi întinde din nou *Us Weekly*, iar Alex observă de data asta titlul principal scris cu litere de-o șchioapă: **PRINȚUL PHILIP SPUNE DA!** Este și o fotografie cu un moștenitor britanic extrem de oarecare, cu logodnica lui blondă la fel de oarecare, în care zâmbesc anost.

Alex lasă gogoșa din mână devastat.

— E weekendul *ăsta*?

— Alex, plecăm dimineață. Avem două apariții până mergem la ceremonie. Mă mir că Zahra nu te-a bătut la cap până acum.

— Băga-mi-aș! zice el oftând. Știu că mi-am notat, dar m-am luat cu altele.

— Ce ai făcut, ai complotat pentru cincizeci de dolari cu prietena mea cea mai bună ca să apăreți într-un tabloid?

— Nu, am fost ocupat cu lucrarea mea de cercetare, deșteapto, îi spune Alex, gesticulând teatral spre teancul de notițe. Am

¹ Serviciu de plată mobilă deținut de PayPal. Posesorii de cont Venmo pot transfera fonduri către alte persoane prin intermediul unei aplicații de telefon mobil (n. tr).

lucrat toată săptămâna pentru cursul de gândire politică romană. Și am crezut că ne-am pus de acord că Nora e prietena noastră cea mai bună.

— N-are cum să fie un curs adevărat, îl contrazice June. Poate ai vrut să uiți cel mai important eveniment internațional al anului pentru că nu vrei să dai nas în nas cu dușmanul tău de moarte?

— June, sunt fiul președintei Statelor Unite. Prințul Henry este o marionetă a Imperiului Britanic. Nu poți spune că mi-e „dușman de moarte”. Se întoarce la gogoasă, mestecând chibzuit, și adaugă: „Dușman de moarte” înseamnă că mi-e rival la orice nivel și nu e un încrezut care probabil se masturbează la poze cu el și care e rezultatul împerecherii dintre rude.

— Măi să fie!

— Zic și eu.

— Nu trebuie să-l placi, trebuie doar să fii zâmbitor și să nu provoci un incident internațional la nunta fratelui său.

— Gărgăriță, când nu zâmbesc eu?

Zâmbește oribil de fals, iar June pare suficient de scârbită.

— Sinistru. Mă rog, dar știi cu ce te îmbraci, da?

— Da, am ales ținuta și Zahra a aprobat-o luna trecută. Nu sunt vreun animal.

— Eu încă nu sunt sigură ce rochie o să port. Se apleacă și îi fură laptopul, ignorându-i protestele. Ce crezi, cea maro sau cea cu dantelă?

— Evident că cea cu dantelă. Mergem în Anglia. Și de ce vrei să pic la cursul ăsta? o întreabă Alex, întinzându-se după laptop doar ca să fie plesnit peste mână. Du-te să-ți verifici contul de Instagram sau altceva. Ești oribilă.

— Tacii odată, încerc să aleg la ce să mă uit. Vai, ai *Garden State* pe lista de filme de văzut? Cum merge școala de film din 2005?

— Te urăsc.

— Da, știu.

Afară vântul scutură crengile teilor din grădină. Discul de pe masa din colț s-a terminat, iar acum s-a lăsat o tăcere punctată de zgomotul discului care merge în gol. Alex se dă jos din pat și îl întoarce, pune acul și de pe partea a doua se aude „London Luck & Love”.

Ca să fie sincer, Alex nu s-a săturat să zboare într-un avion privat nici după trei ani de mandat ai mamei sale. Așadar nu călătorește des, dar când o face, e greu să nu i se suie la cap. S-a născut în Texas, într-o zonă de deal, dintr-o mamă singură la părinți și un tată cu părinți mexicani imigranți, cu toții săraci lipiți pământului – însă călătoriile de lux rămân tot un lux.

Cu cincisprezece ani în urmă, când mama lui a candidat prima oară pentru Camera Reprezentanților, ziarul din Austin a poreclit-o Lometa Nicioșansă. Părăsise orașelul ei natal aflat în umbra Fort Hood, lucrase în ture de noapte în restaurante ca să poată merge la Facultatea de Drept și până la treizeci de ani pleda în cazuri de discriminare în fața Curții Supreme. Nimeni nu se așteptase să câștige o tipă din Texas în toiul Războiului din Irak: o democrată deșteaptă, blondă-roșcată, cu tocuri, cu accent sudist puternic și o mică familie birasială.

Așa că e încă supraréalist că Alex plutește deasupra Oceanului Atlantic mâncând fistic, într-un scaun din piele, cu picioarele ridicate. Nora e în fața lui, aplecată asupra rebusului din *New York Times*, iar bucelele castanii îi cad pe frunte. Lângă ea e Cassius, un agent masiv de la Serviciile Secrete – i se spune Cash –, care ține în mână exemplarul lui, grăbindu-se să-l termine primul. Alex stă cu laptopul în poală, cu lucrarea despre gândirea politică romană, iar cursorul licărește așteptându-l,

dar Alex nu se poate concentra la școală în timpul unui zbor transatlantic.

Amy, agenta preferată de la Serviciile Secrete a mamei lui, o fostă membră a Forțelor Speciale ale Marinei, despre care se zvonește prin Washington că ar fi ucis câțiva bărbați, stă vizavi. Lângă ea, pe canapea, are o cutie antiglonț din titan plină cu ace și papiote, iar acum brodează flori pe un șervețel. Alex a văzut-o înjunghiind pe cineva în rotulă cu un ac de broderie similar.

Iar June e lângă el, sprijinită într-un cot, cu nasul în revista *People* pe care a adus-o în mod inexplicabil cu ea. Mereu alege cele mai ciudate chestii de citit în zbor. Ultima oară luase o copie ferfenițită a unui dicționar cantonez de expresii și locuțiuni. Înainte de asta, cartea *Death Comes for the Archbishop*.

— Ce tot mai citești? o întreabă Alex.

June întoarce revista ca Alex să vadă titlul întins pe două pagini: NEBUNIE LA NUNTA REGALĂ! Alex geme. E chiar mai rău decât un roman de Willa Cather.

— Ce e? Vreau să fiu pregătită pentru prima mea nuntă regală.

— Ai fost la balul de absolvire, nu? Este cam la fel, numai că e în iad și trebuie să fii drăguță cu toată lumea.

— Îți vine să crezi că au cheltuit 75 000 de dolari doar pe tort?

— Ce deprimant!

— Și, chipurile, prințul Henry nu o să vină cu nimeni la nuntă și toți o iau razna. Scrie că „luna trecută a fost combinat cu o moștenitoare belgiană, dar acum cei care urmăresc pas cu pas viața privată a prințului nu mai știu ce să creadă”, citește ea cu un accent britanic comic.

Alex puffnește în răs. I se pare o nebunie că sunt atâtea milioane de oameni care urmăresc viețile amoroase atât de

plicticoase ale nobililor. Înțelege de ce oamenilor le pasă unde își bagă el limba – măcar *el* are o personalitate.

— Poate că fetele din Europa și-au dat seama că e la fel de interesant ca un ghem de ață ud, îi sugerează Alex.

Nora pune jos rebusul, căci l-a terminat prima. Cassius se uită la ea și înjură.

— O să-l inviți la dans atunci?

Alex își dă ochii peste cap, imaginându-și deodată cum se învârte pe ringul de dans al unei săli de bal pe când Henry îi șoptește la ureche nimicuri despre crichet și vânători de vulpi. Numai gândul la așa ceva îi face rău.

— Ar vrea el.

— Ce drăguț, face Nora, te-ai înroșit.

— Ascultă la mine, îi spune Alex. Nunțile regale sunt un gunoi, prinții care au nunți regale sunt niște gunoaie, imperialismul care le permite prinților să existe e un gunoi. Totul e o mizerie de sus până jos.

— E conferința ta TED? îl întreabă June. Îți dai seama că America e tot un imperiu cu multe masacre la activ, nu?

— Da, *June*, dar noi măcar avem decența de a nu ține o monarhie prin preajmă, i-o întoarce Alex și aruncă râzând cu fistic înspre ea.

Sunt câteva lucruri legate de Alex și June despre care sunt informați noii angajați ai Casei Albe. June are alergii la alune. Alex cere des cafea în toiul nopții. Iubitul de la facultate al lui June, care s-a despărțit de ea când s-a mutat în California, dar care e singura persoană ale cărei scrisori ajung direct la ea. Pica pe care i-o poartă demult Alex prințului cel mai tânăr.

De fapt, nu e pică. Nici chiar o rivalitate. Mai degrabă înțepături, o iritare tulburătoare. Îi face palmele să transpire.

Tabloidele – lumea – au decis din prima zi ca Alex să fie echivalentul american al prințului Henry, din moment ce trioul de la Casa Albă este varianta cea mai apropiată de nobilime a Americii. Nu i s-a părut niciodată corect. Alex e charismatic, deștept și arogant, dă interviuri bine gândite și a fost pe coperta GQ la 18 ani; Henry zâmbește calm, are aerul unui cavalier manierat și își face apariția pe la baluri de caritate – imaginea perfect banală a unui Făt-Frumos. Alex e de părere că rolul lui Henry e mult mai ușor de jucat.

Poate că e chiar o rivalitate. Așa să fie.

— Bine, deșteapto, îi spune, calculează!

Nora zâmbește larg.

— Păi... Se prefacă că stă mult pe gânduri. Evaluarea riscurilor: dacă Primul Fiu al Statelor Unite ale Americii nu va avea grijă să se comporte cum se cuvine, vor muri peste 500 de civili. Șansele ca prințul Henry să arate mortal sunt de 98%. Probabilitate de 78% ca lui Alex să-i fie interzis permanent accesul în Marea Britanie.

— E mult mai bine decât mă așteptam, observă June.

Alex râde, iar avionul își continuă zborul.

Londra este un furnicar, mulțimile se înghesuie pe străzi în fața Palatului Buckingham și prin tot orașul, îmbrăcate în culorile drapelului național și fluturând steaguri minuscule. Peste tot sunt suveniruri comemorative ale nunții regale; prințul Philip și mireasa lui sunt peste tot, de la batoane de ciocolată la lenjerie intimă. Lui Alex aproape că nu-i vine să creadă că așa mulți oameni le pasă atât de mult de ceva atât de plictisitor. Este sigur că nu se vor strânge atâția oameni în fața Casei Albe când el sau June se vor căsători într-o bună zi, și nici nu-și dorește.

Ceremonia în sine pare să dureze o veșnicie, dar este cel puțin plăcută. Nu că Alex nu e o fire romantică sau nu apreciază ideea de căsătorie. Doar că Martha este o fiică perfect respectabilă a nobilimii, iar Philip este prinț. Este la fel de sexy ca o tranzacție de afaceri. Nu pasiune, nu sămânță de scandal. Povestea de dragoste ideală pentru Alex este mult mai shakespeariană.

Parcă trec ani întregi înainte să se așeze la masă între June și Nora, într-o sală de bal din Palatul Buckingham, și este suficient de nervos pentru a fi puțin nesăbuit. Nora îi dă un pahar cu șampanie pe care-l ia bucuros.

— Știe vreunul din voi ce e ăla viconte? îi întreabă June, care a mâncat pe jumătate un sandvici cu castraveți. Am întâlnit cinci din ăștia și tot le zâmbesc politicos ca și cum aș ști ce înseamnă când se prezintă. Alex, tu ai făcut cursuri de relații internaționale. Sau ceva asemănător. Ce sunt?

— Cred că e atunci când un vampir își face o armată de copile disperate după sex și pune bazele propriei forme de guvernământ.

— Sună corect, încuviințează Nora.

Împăturește un șervețel într-o formă complicată pe masă, iar unghiile ei negre strălucesc în lumina candelabrelor.

— Aș vrea să fiu viconte, zice June. Fetele astea s-ar putea ocupa de e-mailurile mele.

— Se pricep la corespondența de afaceri? o întreabă Alex. Șervețelul Norei începe să semene cu o pasăre.

— Cred că ar putea fi o abordare interesantă. E-mailurile lor ar fi tragice și indecente. Încearcă o voce răgușită. „O, rogu-te, du-mă, du-mă la prânz să discutăm despre mostre de materiale, bestie ce ești!”

— Ar putea fi ciudat de eficient, observă Alex.

— Ceva e în neregulă cu amândoi, le spune June cu blândețe.

Alex deschide gura să răspundă când un servitor regal își face prezența la masa lor, ca o fantomă cu o perucă aiurea pe cap.

— Domnișoară Claremont-Diaz, spune bărbatul, pe care probabil îl cheamă Reginald sau Bartholomew sau ceva de genul. Face o plecăciune și, în chip miraculos, peruca nu îi cade în farfuria lui June. Alteța Sa Regală Prințul Henry se întreabă dacă i-ați face onoarea să-i acordați un dans.

June rămâne cu gura pe jumătate deschisă în pronunțarea unei vocale, iar Nora începe să zâmbească forțat și fals.

— O, i-ar plăcea la *nebunie!* se oferă Nora. Spera toată seara să o invite.

— Eu... June tresare și se oprește zâmbind, deși pe Nora o seceră cu privirea. Desigur. Ar fi minunat!

— Excelent, spune Reginald-Bartholomew, care se întoarce și face un semn peste umăr.

Și iată-l pe Henry în carne și oase, arătos ca întotdeauna în costumul său din trei piese, cu părul blond nisipiu în dezordine, pomeții înalți și gura blândă, prietenoasă. Are o postură impecabilă, de parcă a ieșit întreg și drept dintr-o grădină superbă a Palatului Buckingham într-o bună zi.

Se uită la Alex, care simte iritare sau adrenalină în piept. Nu a mai purtat o discuție cu Henry de aproape un an. Fața lui e încă enervant de simetrică.

Henry îi face o plecăciune de formă, de parcă e alt oaspete obișnuit, nu cel care a apărut înaintea lui pe coperta revistei *Vogue* când era adolescent. Alex clipește, clocotește de furie și se uită cum Henry își îndreaptă maxilarul perfect sculptat spre June.

— Bună, June! o salută Henry, întinzându-i mâna cavale-rește lui June, care acum roșește.

Nora se preface extaziată.

— Știi să dansezi vals?

— Sunt... sigură că o să prind repede, zice ea și îl ia prudent de mână, de parcă are impresia că o să o păcălească, iar Alex crede că are o părere prea bună despre simțul umorului lui Henry.

Henry o duce în mijlocul nobililor care se învârt.

— Deci așa procedează acum? întrebă Alex, uitându-se urât la pasărea din șervețel a Norei. A decis să-mi închidă gura cucerindu-mi sora.

— Băiete, îi zice Nora. Se întinde și îi atinge mâna. Ce drăguț ești când ai impresia că totul se învârte în jurul tău.

— Sincer, chiar ar trebui s-o facă.

— Așa mai vii de acasă!

Alex se uită în mulțime și o vede pe June învârtită pe ringul de dans de către Henry. Are un zâmbet neutru și politicos pe chip, iar el continuă să se uite peste umărul ei, ceea ce este și mai enervant. June este uimitoare. Henry ar putea măcar să fie atent la ea.

— Crezi că el chiar o place?

Nora ridică din umeri.

— Cine știe? Țștia din familia regală sunt ciudați. Poate fi un gest de curtoazie sau... Ooo, uită-te!

Un fotograf regal a venit ca o vijelie și le face poze în timp ce dansează, iar Alex știe că una din ele va fi vândută celor de la *People* săptămâna viitoare. Deci atâta tot? Se folosește de fiica președintei pentru a da apă la moară tuturor că are o relație cu June doar ca să atragă atenția asupra lui? Doamne ferește ca Philip să monopolizeze știrile timp de o săptămână!

— E foarte priceput la asta, remarcă Nora.

Alex face semn unui chelner și decide să-și petreacă restul recepției îmbătându-se sistematic.

Alex nu a spus nimănui – și nu o va face niciodată –, dar l-a văzut prima oară pe Henry când avea doisprezece ani. Și se gândește la acel moment doar când e beat.

E convins că l-a mai văzut la știri, dar e prima oară când l-a văzut cu adevărat. June tocmai împlinise cincisprezece ani și folosise o parte din banii primiți de ziua ei ca să cumpere un număr al unei reviste în culori țipătoare pentru adolescenți. De mică îi plăceau la nebunie tabloidele de prost gust. În mijlocul revistei erau postere în miniatură pe care le puteai rupe și lipi pe dulapul de la școală. Dacă aveai grijă și dădeai la o parte capsulele cu unghiile, puteai să le scoți fără să le rupi. Unul din ele, chiar cel din mijloc, era cu un băiat.

Avea păr bogat și roșcat, ochi albaștri mari, un zâmbet cald și o bătă de crichet pe umăr. Probabil fusese un instantaneu, pentru că părea încrezător și fericit, ceea ce nu putea fi surprins. În colțul de jos al paginii era scris cu litere roz și albastre: PRINȚUL HENRY.

Alex încă nu știe cu adevărat ce îl tot atrăgea la acea poză, căci se strecura în camera lui June, găsea pagina și-i atingea părul băiatului cu buricele degetelor, ca și cum putea cumva să-i simtă textura dacă își folosea imaginația. Cu cât părinții lui avansau în politică, cu atât mai mult a început să creadă că în curând lumea va ști cine este. Apoi se gândea uneori la poză și încerca să aibă și el același aer încrezător ca prințul Henry.

(Se gândise și el să dea la o parte capsulele cu degetele, să scoată poza și să o țină în camera lui, dar nu a făcut-o niciodată. Unghiile lui erau prea scurte; nu erau făcute pentru asta ca ale lui June, o fată.)

Apoi l-a întâlnit pe Henry pentru prima dată – primele cuvinte rostite cu răceală și detașare pe care i le-a adresat Henry –, iar Alex s-a gândit că s-a înșelat cumplit și că băia-tul drăguț din poză nu era adevărat. Henry cel adevărat este arătos, distant, plictisitor și închis în el. Această persoană cu care tabloidele continuă să-l compare, cu care se compară și *el*, crede că este *mai bun* decât Alex și decât oricine. Alex nu poate concepe că a vrut vreodată să fie ca el.

Continuă să bea, pendulând între a se gândi și a se chinui să nu se gândească la el. Așa că dispare în mulțime și dansează cu prințese moștenitoare europene.

Se îndepărtează de o prințesă, învârtindu-se, când vede pe cineva singur care se plimbă pe lângă tort și fântâna de șampanie. E prințul Henry, din nou cu paharul în mână, urmărindu-i pe prințul Philip și pe mireasa lui care se învârt în pași de dans pe podeaua sălii de dans. Se uită cu un aer politicos și vag interesat în felul lui enervant, de parcă trebuie să fie în altă parte. Iar Alex nu poate rezista să nu-l prindă în capcană.

Se strecoară prin mulțime, înșfăcând un pahar cu vin de pe o tavă și bând jumătate.

— Când ai o nuntă ca asta, îi zice Alex, strecurându-se lângă el, ar trebui să ai două fântâni cu șampanie. E foarte jenant să participi la o nuntă și să fie doar o fântână cu șampanie.

— Alex, îl salută Henry cu accentul lui enervant de rafinat.

De aproape, vesta de sub sacou este de un auriu bogat și are un milion de nasturi. E oribilă.

— Mă întrebam dacă am avut plăcerea.

— Se pare că e ziua ta norocoasă, îi zice Alex zâmbind.

— E o ocazie memorabilă, e de acord Henry.

Zâmbetul lui e de un alb strălucitor și imaculat, făcut pentru a fi imprimat pe bani.

Cel mai enervant lucru este că Alex *știe* că Henry îl urăște și el – *sigur* e așa, sunt dușmani din istorie –, dar el refuză să se poarte fățiș ca un adversar. Alex știe foarte bine că politica presupune în mare măsură să te porți cu mânuși cu oameni pe care îi detești, dar își dorește ca măcar o dată, doar o dată, Henry să se poarte ca un om normal și nu ca o jucărie lustruită care se vinde într-un magazin de suveniruri într-un palat.

Este prea perfect. Alex vrea să-l împungă.

— Te saturei vreodată să te prefaci că ești mai presus de toți? Henry se întoarce și se uită lung la el.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Adică ești aici, îi pui pe fotografi să te urmărească, te plimbi cu nasul pe sus de parcă urăști atenția care ți se acordă, ceea ce clar nu e cazul, pentru că dansezi cu sora mea, dintre toți. Te porți de parcă ești prea important să fii oriunde vreodată. Nu devine obositor?

— Eu... sunt mai complicat, îngaimă Henry.

— *Ha...*

— Ah, face Henry, îngustându-și privirea, ești beat.

— Zic și eu, i-o întoarce Alex, rezemându-și cotul într-un gest prea degajat de umărul lui Henry, ceea ce nu e atât de ușor pe cât ar vrea, pentru că enervantul ăsta de Henry e mai înalt cu zece centimetri decât el. Ai putea să te prefaci că te simți bine.

Henry râde amar.

— Cred că ar trebui să bei niște apă, Alex.

— Așa zici tu? Alex dă deoparte gândul că poate din cauza vinului a venit cu pași apăsați spre Henry și încearcă să aibă o expresie cât mai nevinovată și angelică cu putință. Te jignesc? Scuze, nu sunt așa de obsedat după tine ca toți ceilalți. Știu că probabil nu înțelegi prea bine de ce.

— Știi ce? îi spune Henry. Cred că ești.

Alex rămâne cu gura căscată, în timp ce Henry are un aer arogant și aproape răutăcios.

— E doar o părere, îi spune Henry pe un ton politicos. Ai observat vreodată că nu te-am abordat niciodată și că am fost *obositor* de civilizată cu tine ori de câte ori am vorbit? Însă iată-te aici, cum ai venit la mine din nou. Ia o gură de șampanie. E pur și simplu o observație.

— Poftim? Nu sunt... Alex se bâlbâie. Ești...

— Să ai o seară minunată, Alex! zice Henry pe un ton tăios și se întoarce să plece.

Alex simte că o ia *razna* la gândul că Henry are impresia că are ultimul cuvânt și, fără să se gândească, întinde mâna și îl trage înapoi de umăr.

Apoi Henry se întoarce brusc și aproape îl împinge pe Alex de data asta și, pentru câteva secunde, Alex e impresionat de strălucirea din ochii lui și de izbucnirea neașteptată de personalitate.

Iar apoi se împiedică de propriul picior și se dezechilibrează în spate, izbindu-se de masa cea mai apropiată de el. Îngrozit, observă prea târziu că e cea cu tortul de nuntă cu opt etaje și îl apucă pe Henry de braț ca să-și mențină echilibrul, însă amândoi se dezechilibrează și se lovesc de tort.

Se uită amândoi cum tortul se înclină, se clatină, tremură și cade în cele din urmă. Toată scena parcă e filmată cu încetinitorul. Nu se poate face absolut nimic. Un coșmar dulce de 75 000 de dolari se prăbușește pe podea într-o avalanșă de frișcă albă.

În cameră se lasă o tăcere mormântală în timp ce el și Henry cad pe rămășițele tortului de pe covorul înflorat. Alex încă are în pumn mâneca lui Henry. Paharul de șampanie al lui Henry s-a vărsat pe amândoi și s-a spart, iar Alex vede cu coada ochiului cum Henry are o tăietură deasupra unui pomete care începe să sângereze.

Preț de o clipă, în timp ce se uită la tavan plin de glazură și șampanie, Alex se gândește că cel puțin dansul lui Henry cu June nu va fi cea mai scandaloașă poveste de la nunta regală.

Apoi se gândește că mama lui îl va ucide cu sânge-rece.

Lângă el îl aude pe Henry mormăind:

— Să-mi fut una!

Alex își dă vag seama că e prima oară când îl aude pe prinț înjurând înainte să se declanșeze blițul aparatului de fotografiat.